

*N*evében az egyénisége: a wunderlich magyarul rendkívülit (is) jelent. József hú e jelzőhöz: mély érzésű, filozofikus alkat, romantikus lélek és maximalista, s miközben a huszonévesek lelkesedő kíváncsisága munkál benne, meglepő érettséggel gondolkodik a világról, az emberről. Végzős növendéke a budapesti színművészeti egyetemnek, szakmai gyakorlatát a Pécsi Nemzeti Színházban tölti. Tavaly a Csárdáskirálynő Edvinjeként dobogtatta meg a hölgyek szívét, most a János vitéz címszerepében brillíroz. Zenés színészként fog diplomázni, de Hamletet is szívesen megformálná. Zenét szerez, fáradt estéken dzsesszt hallgat, Bachra, Mozarra, a Beatlesre és a Queen együttesre tekint példaként. Szerencsésnek mondhatja magát, de sikerei mögött kőkemény szorgalmú munka áll. És hit. „Életünket és vérünket a színházért” – vallják az osztálytársaival. Beszélgetésünk meggyőző arról, hogy ezt komolyan is gondolják.

Menni tovább, az álmaink után

Wunderlich József muzsikus közegben nőtt föl: édesanyja zongoratanár, édesapja bár építész volt, imádta a zenét, gyönyörű tenorjával két pécsi kórus hangzásvilágát is gazdagította. Mint afféle bohóckodó gyereknek, Józsefnek az első közönsége a testvéreiből állt: egy bátyja, egy húga és három öccse nevetett mókázásain.

– Egy óriási fekete zongora, egy kicsi polc és egy emeletes ágy, melyen a bátyámmal osztoztuk: ebből állt a mi szobánk a panellakásban – meséli. – És ez a gyönyörű, hatalmas hangszer számomra maga volt a csoda és a kaland. Alá lehetett mászni, kiváló bújócska-rejtekhelynek bizonyult, a belseje pedig varázslatosnak tűnt: ha lenyomtam rajta egy billentyűt, nemcsak a zengésébe borzongtam bele, hanem a hatalom furcsa érzésébe is, hogy minden egyetlen mozdulatomra történt. Mégis, az első hangszer, amibe beleszerettem, a hegedű volt. Tetszett a formája, kecses karcsúsága, s a belőle áradó természetes harmónia. Nem mellesleg: magammal vihettem, ahová csak kedvem tartotta.

– *A testvérei is mind tanultak zenét.*

– Legtöbbjük hegedűn, zongorán és klarinéton játszik. Szakértők előtt én négy hangszert vallok be: hegedűt, brácsát, zongorát és furulyát. Gitározni pár éve, a magam örömeire kezdtem el, de kedves emberek azt mondják, elég ügyesen bánok vele. A testvéreim közül

zenei téren Miklós öcsém hallat magáról legtöbbit mostanság. A Művészeti Gimnáziumban tanul hegedülni, s nemrég a Kodály Központban léphetett föl a Pannon Filharmonikusok kisebb formációjával. Nagyon büszkék vagyunk rá, én kicsit irigykedtem is, de aztán eszembe jutott, hogy tizenkét éves koromban a világ második legkiválóbb koncerttermének tartott Sibelius Hallban játszhattam magam is, négyezer ember előtt Lahtiban, egy testvérvárosi diákcsere-programnak köszönhetően.

– *Budapesti konzervatóriumban tanult hegedülni, tehetségesnek tartották, mégis a színészet felé kanyarodott. Miért?*

– Elromlott a jobb kezem. Túlerőltettem. Valószínűleg mentálisan nem vagyok alkalmas arra, hogy napi nyolc órát gyakoroljak, elzárva a külvilágtól. Amíg ennek a fele is elég volt, minden rendben ment. Csakhogy maximalista vagyok, így amikor már az összes szabadidőmet a hangszerre áldoztam, testem-lelkem megálljt parancsolt. Nehéz volt visszatalálnom a barátaimhoz, a kortársaimhoz, akik ez idő alatt éltek az életet, s teljesen más dolgok foglalkoztatták őket, mint engem.

– *A Csárdáskirálynő bonvivánjaként azért hegedűt ragadott...*

– Persze, a rajongásom mit sem változott! Karácsonykor is, amikor énekelve bevonulunk a feldíszített fához, néhányan hangszerkísérettel tesszük ezt, sőt, két öcsémmel nyaranta, Balatonfenyvesen esténként kimegyünk a berekbe, visszük magunkkal a hegedűinket, leülünk a fűbe, s először csak hallgatjuk a szél fúvását, a fűszálak nesztét, a kanális csobogását, a tücskök ciripelését és a békák brekegését, aztán a hangszereinkkel halkan elkezdünk feleselni velük. Csodálatos érzés eggyé olvadni a természettel.

– *Romantikus lélek és maximalista. S mi még?*

– A Padlás című musicalből a rádiós dalának utolsó sorait érzem erősen a magaménak. Így szól: „Nekem itt van dolgom, nekem itt vannak álmaim.” Ez

nem pusztán azt jelen-
ti, hogy naponta tíztől
kettőtől és hattól kilen-
cig bent vagyok a színházban, és részt veszek
egy készülő előadás próbáin.

Az is kell, hogy teljes hitemmel
és tudással az egész egyénisége-
met beletegyem a munkába, mindazt,
amit egyedül én kaptam a Jóistentől,
mert épp ettől válik élővé és izgalmas-
sá a megformálni kívánt szerep. Ahhoz,
hogy sikerüljön, az álmaimat is be kell
hoznom a színházba. Az előző évadban
Edvin óriási kihívás volt számomra, ez
a szerep magasra tette a léceket, s némi
hiányérzet maradt is bennem ezzel
kapcsolatban. Amikor megugrottam,
boldog voltam; ha nem sikerült, azon
törtem a fejem, vajon miért, s mit
tegyek, hogy kijavítsam?

– *Az István, a király című musical
televíziós szerepválogató műsora tette
országosan ismertté.*

– Sokat köszönhetek A társulatnak.
Tizenkilenc évesen itt találkozhattam
Alföldi Róberttel, Szikora Jánossal,
Novák Péterrel, aki a koreográfiákon
keresztül segített rengeteget, Károly
Kati személyében pedig kiváló hang-
képző mesterre leltem. Aradi Imrével
is itt kerültem kapcsolatba, ő javasolta,
hogy jelentkezzek a színházra. Elsőre
senkit nem vesznek föl, mondta,
de próbáld meg, tanulj verset és
dalt, aztán irány!

– *A kollégának nem lett igaza: rögtön
fölvették.*

– Boldog voltam, hisz érdekelt a
színház. Középszintűként, egyik kollé-
giumi nevelőtanárunk vezetett be min-
ket a musicalek, operettek világába, s
nekem nagyon tetszett, hogy nemcsak
egy helyben lehet állni a színpadon,
mint ahogy hangszeres szólistaként
megszoktam, hanem lehet jönni-
menni, s közvetlenebb kapcsolatba
kerülök a közönséggel is, mert szavak-
kal, az anyanyelvemen tudom nekik
megfogalmazni, amit gondolok és
érezek.

– *Azért a zene esz-
köztárával is próbálko-
zik, hisz komponál.*

– Elsősorban ma-
gamnak, s a fióknak, illet-
ve miután nem kottázom le
a szerzeményeim, zenei ötlete-
im, egy diktafonon őrzöm, gitár- vagy
zongorakísérettel énekelem föl őket. A
Merlin egyik felolvasószínházi előadá-
sához komponáltam pár éve. Öt napom
volt, hogy elkészüljek és betanítsam.
Ilyenkor az első gondolatban kell bízni,
s abban, hogy az jó irányba visz.
Bachnak sem lehetett könnyű hetente
új misét komponálnia a Tamás-temp-
lom karnagyaként!

– *Otthon milyen muzsikát hallgat?*

– Beatlest, Queent és imádom a
dzsesszt, csipetnyi hegedűvel, saxo-
fonnal és trombitaszóval bizsergetően
pihentető tud lenni.

– *Pláne, ha nincs egyedül...*

– Fontos, hogy az ember megtalálja
az ő igazi, életre szóló társát. Én meg-
találtam. Olyan lelki társam is ő, akivel
meg tudom osztani a mindennapok
búját-bajját, örömét. Ez számomra
nagyon fontos, enélkül nem is tudnék
létezni. A színész, aki mindent beletesz
a munkába, a szerepbe, a próbákba,
hajlamos arra, hogy kiüresedettnek
érezze magát. Ilyenkor jólesik beszél-
getni. Vagy ha épp egyedül vagyok, az
édesapámra gondolok. Fizikai valójá-
ban már nincs köztünk, de mintha
mélyebb és szorosabb kapcsolatban
lennénk, mint életében voltunk. A róla
való morfondírozás döbrentett rá arra,
hogy tényleg nem szabad elaprózni az
életet. Hányszor fordul elő, hogy egy
kudarccal az embernek mindentől
elmegy a kedve? Pedig ezek legtöbbször
kicsinyes, pitiáner dolgok, melyeken
felül kell emelkednünk, hogy
legyen egy kis rálátásunk az életünkre.
A kudarcból is föl kell állnunk, s men-
nünk tovább, az álmaink után!

LEJEGYEZTE: CSATÓ ANDREA

Helyszínbúcsúztató a Villányi Vörösbort Fesztiválon

Ez évben utolsó alkalommal ad otthont a már megszokott helyszín a Villányi Vörösbort Fesztiválnak. Az új fesztiváltér ugyan elkészül, de még túl ifjú, még „betöretlen”, az élet még nem vette birtokba. Kövei még nem ismerik a borivók lépteinek ritmusát, így ma még csak színhelye, és nem otthona lenne a fesztiválnak. Azonban a jövő az övé...

A Villányi Vörösbort Fesztivál néhány nevesebb fellépője: a legfiatalabb korosztálynak szól Tóth Vera és Vastag Csaba koncertje, régóta ismert könnyűzenei előadók közül fellép a Mystery Gang, Király Linda, Király Viktor, és a világhírű hangszervirtuóz, a Benkó Dixieland Band. Mindezek mellett felnőtteknek és gyermekeknek egyaránt színes programokat kínálnak a rendezők: bábjátéktól az utcabálon át a tűzijátékig minden, ami az őszi, a bor és a jó hangulat megszokott elegyét jelenti már évek óta október első hétvégéjén Villányban.

Ez évben a szervezők mindent megtesznek azért, hogy a vendégek komfortosan, tömegközlekedési eszközökkel elérjék a várost, és hazautazásuk is e módon legyen biztosított. A belépőjegyek a tavalyihoz hasonlóan alakulnak: 1000 Ft a felnőtt napijegy, míg a 2000 forintos fesztiváljegy mindhárom napra szól, és egy pohár vendégváró borra jogosító bont is magába foglal. A 14 év alatti gyermekek és a helyi lakosok díjmentesen látogathatják a fesztivált, és a parkolás szintén ingyenes lesz.

Idén is várják a tüzes vörösbortok és a mediterrán hangulatok szerelmeseit.

www.villany.hu

Kukorica Jancsi mesés kalandjai

Látványos, sok szereplőt felvonultató, mese-szerű produkcióként elevenedik meg a Pécsi Nemzeti Színház színpadán Bakonyi Károly, Heltai Jenő és Kacsóh Pongrác klasszikus daljátéka, a János vitéz. Nagy Viktor rendező szerint Petőfi Sándor alapanyagul szolgáló elbeszélő költeménye az egyik legszebb magyar mese, melyen a legegyszerűbb és legtermészetesebb hazaszeretetet süt át, s benne a magyar ember olyan szépen, tisztán ábrázolódik, ahogyan csak a népmesékben. Kórustagok, táncosok sokasága vesz részt az előadásban a színészek mellett, s a Pécsi Szimfoniának köszönhetően operai igényű hangzásvilággal szólal meg a történet. Igazi családi előadás született, melyben unoka és nagyszülő egyaránt örömet lel.

